

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci **navrhovatelů: a) Ing. A. S., Ph.D., b) V. P.**, oba zast. Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem se sídlem Příběnická 1908, Tábor, proti **odpůrci: Středočeský kraj**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Zásad územního rozvoje Středočeského kraje, schválených usnesením Zastupitelstva Středočeského kraje č. 4 - 20/2011/ZK ze dne 19. 12. 2011, v části, jíž se vymezuje záměr č. D001 označený jako „Koridor silničního okruhu kolem Prahy: úsek Ruzyně – Březiněves (+2 x MÚK)“, za účasti **osoby zúčastněné na řízení: Ředitelství silnic a dálnic ČR**, se sídlem Na Pankráci 56, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti odpůrce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 8. 2013, č. j. 50 A 13/2013 – 85,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á**
- II. Odpůrci **se n e p ř i z n á v á** náhradu nákladů řízení.
- III. Odpůrce **j e p o v i n e n** zaplatit navrhovateli a) i b) náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 6 364,60 Kč, k rukám jejich zástupce Mgr. Vítězslava Dohnala, advokáta se sídlem Příběnická 1908, Tábor do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se odpůrce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým bylo výrokem I. zrušeno opatření obecné povahy – Zásady územního rozvoje Středočeského kraje, schválené usnesením Zastupitelstva Středočeského kraje č. 4 - 20/2011/ZK ze dne 19.

12. 2011, v části textového i grafického vymezení koridoru veřejně prospěšné stavby D001 označené jako „Koridor silničního okruhu kolem Prahy: úsek Ruzyně - Březiněves (+ 2 x MÚK)“, a výrokem II. uložena stěžovateli povinnost do 3 dnů od právní moci rozsudku zaplatit navrhovatelům na náhradě nákladů řízení částku 29 093,80 Kč.

I. Vymezení věci

[2] Navrhovatelé se svým návrhem u krajského soudu domáhali zrušení v záhlaví označeného opatření obecné povahy (dále též „ZÚR“), v části textového i grafického vymezení plochy veřejně prospěšné stavby uvedené v části 7. 1. VEŘEJNĚ PROSPĚŠNÉ STAVBY V OBLASTI DOPRAVY jako stavba číslo D001 s označením „Koridor silničního okruhu kolem Prahy: úsek Ruzyně-Březiněves (+ 2 x MÚK)“. Podstatou koridoru je umístění stavby silničního okruhu kolem Prahy v chybějících segmentech na území Středočeského kraje (dále též „SOKP“).

[3] Navrhovatelka a) je spoluvlastnicí nemovitosti č. p. 897 na pozemku parc. č. st. 1178 v k.ú. Horoměřice. Tato nemovitost sice není v mapových podkladech ZÚR vyznačena, ale je zřejmé, že se nachází v koridoru SOKP (dle dokumentace zpracované pro účely územního rozhodnutí se tato nemovitost nachází přibližně ve vzdálenosti 220 m od osy SOKP a 300 m od výdechového komína tunelu Suchdol). Navrhovatel b) je spoluvlastníkem pozemku parc. č. 53/217 v k.ú. Zdiby v okrese Praha-východ. Podle grafické části ZÚR bude koridor SOKP umístěn přesně v místě, kde se nachází uvedená nemovitost. Na uvedeném pozemku se zjevně předpokládá výstavba SOKP a jeho trvalý zábor. Navrhovatel b) uváděl, že realizací plánovaného koridoru by byly dotčeny také další nemovitosti v jeho spoluvlastnictví (pozemky parc. č. 1274/6, 1289/14 a 1361/1 vše v k.ú. Dolní Chabry na území hl. m. Prahy).

[4] Krajský soud nejprve ověřil, že jsou splněny podmínky řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části (existence opatření obecné povahy, aktivní žalobní legitimace navrhovatelů a formulace žalobního návrhu). Poté přistoupil k věcnému projednání návrhu a dospěl k závěru, že návrh na zrušení opatření obecné povahy je částečně důvodný.

[5] Navrhovatelé měli za to, že napadené opatření obecné povahy není v souladu se zákonem a že nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem. Tvrdili, že nezákonnostmi namítanými v návrhu byli zkráceni na svém vlastnickém právu a na svých právech na příznivé životní prostředí a ochranu zdraví. Současně namítali, že umístěním SOKP by došlo k narušení sociálních vazeb v místní komunitě a k zásahu do jejich práva na spravedlivý proces.

[6] Námitky, týkající se převzetí záměru SOKP z Územního plánu velkého územního celku Pražského regionu (dále též „ÚP VÚC“) v rozporu s § 187 odst. 2 a 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění rozhodném pro posuzovanou věc (dále jen „stavební zákon“) krajský soud zamítl. Neztotožnil se ani s namítaným neprověřením aktuálnosti posuzovaného záměru, ani s námitkou věcné změny záměru.

[7] K rozporu mezi ZÚR a jejich zadáním krajský soud uvedl, že zadání ZÚR ze své podstaty obsahuje toliko hlavní cíle těchto zásad a požadavky na jejich řešení. Jakkoliv ZÚR ve své textové části i v odůvodnění sice plně nekorespondují s textem zadání, nelze dospět k závěru, že by snad ve vztahu k přezkoumávanému záměru nebyl návrh ZÚR pořízen na základě zadání, resp. že by se s ním nedůvodně rozcházel do té míry, že by to bylo důvodem

pokračování

pro vyslovení nezákonnosti napadeného opatření obecné povahy. Námitku, že ZÚR nejsou nikterak koordinovány se ZÚR hl. m. Prahy a vlivy SOKP (umístěného na hranicích dvou krajů) na okolí nejsou komplexně vyhodnoceny v žádné územně plánovací dokumentaci, krajský soud také zamítl.

[8] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že stěžovatel nesplnil úkoly a požadavky plynoucí z politiky územního rozvoje (dále také „PÚR“ či „Politika“) i z obecných požadavků na územně plánovací dokumentaci. Upozornil též na to, že není pravdou, že by stěžovatel zcela rezignoval na jakékoliv vyhodnocení nejvhodnější varianty záměru a odcitoval příslušnou pasáž napadeného opatření obecné povahy. Jako nedůvodnou vyhodnotil námitku směřující do absence vyhodnocení vlivů s ohledem na jejich lokalizaci. Vyhodnocení posuzovaného záměru je sice provedeno pro daný koridor jako celek a jeho povaha jakožto liniové stavby (záměru) není v této souvislosti zohledněna. Stěžovatelem provedené vyhodnocení, které nebylo konkrétní co do lokalizace vyhodnocení vlivů záměru, lze považovat s ohledem na specifika posuzovaného záměru za akceptovatelné a přezkoumatelné.

[9] Důvodnými krajský soud neshledal ani námitky napadající obecnost kompenzačních opatření vůči negativnímu vlivu posuzovaného záměru na zemědělský půdní fond. Dle soudu ZÚR návrh kompenzačních opatření k napadenému záměru obsahují. Považuje jej za dostatečný, byť bylo třeba připustit, že je dosti obecný a velmi stručný. Obdobně neshledal důvodnými ani požadavky navrhovatelů týkající se věcného posouzení vlivu záměru SOKP na lokality NATURA 2000, jelikož se dotčená oblast nenachází na území Středočeského kraje. Úspěšné nebyly ani námitky dovolávající se různých procesních pochybení, kterých se při pořizování ZÚR měl stěžovatel dopustit (porušení § 38 odst. 3 a 4 stavebního zákona, nedostatečné vypořádání připomínek vznesených proti návrhu napadeného opatření obecné povahy, nesprávné vyhodnocení stanovisek pro společné jednání).

[10] Za důvodnou považoval krajský soud naopak námitku nedostatečného posouzení vlivů ZÚR na životní prostředí. Navrhovatelé upozorňovali na rozpor s § 2 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění rozhodném pro posuzovanou věc (dále jen „zákon o posuzování vlivů“), písm. f) přílohy č. I. směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/42/ES, o posuzování vlivů některých plánů a programů na životní prostředí (dále jen „směrnice SEA“), a bodem 5. přílohy stavebního zákona, z důvodu absence vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů.

[11] Krajský soud odkázal na rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011-526, publ. pod č. 2698/2012 Sb. NSS. Dospěl k závěru, že posouzení vlivů koncepce na životní prostředí (dále též „SEA“) zpracované ve vztahu k napadené části ZÚR nenaplnuje požadavky na obsahové náležitosti vyžadované pro posuzování synergických a kumulativních vlivů. V příloze č. 3 „Podklad pro vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů“ byl v případě sporného záměru (D001) uveden toliko ve vztahu k typu vlivů „5. ZPF a PUPFL“ vliv na zemědělský půdní fond. Smyslem provedení hodnocení synergických a kumulativních vlivů totiž je tyto vlivy nejen identifikovat, ale též vyhodnotit. Takové vyhodnocení má spočívat v popisu možných konkrétních dopadů na konkrétní složky životního prostředí, ve zvážení existence jiných řešení ve vztahu k takto provedenému posouzení, ve vypořádání se s

otázkou kompenzačních opatření, která by kumulativní a synergické vlivy minimalizovala a v neposlední řadě ve stanovení pravidel jejich sledování.

[12] V hodnocení provedeném stěžovatelem shledal nedostatky jak v absentujícím popisu metodologie vyhodnocení vlivů, tak především v jejich posouzení, v důsledku čehož je logicky zpochybněna i správnost a úplnost vymezení kompenzačních opatření a možnost relevantně monitorovat tyto vlivy v budoucnu.

[13] I přes nezpochybnitelnou míru obecnosti ZÚR si posouzení kumulativních a synergických vlivů musí zachovat určitou míru přezkoumatelnosti, z čehož plyne potřeba možnosti určit, nejen jaké složky životního prostředí mohou být dotčeny, ale také kumulace jakých plánovaných (resp. již realizovaných) záměrů byla v tom kterém místě zvažována. Skutkový stav, z něž stěžovatel při přijetí ZÚR vycházel, postrádá v důsledku neúplného vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů v rámci SEA oporu ve skutkových zjištěních, když jde o nedostatek ve skutkových zjištěních takové povahy, u něž s ohledem na jeho rozsah a odbornou podobu nepřichází do úvahy jeho doplnění v řízení před soudem. Soud tedy ve vztahu k této námitce shledal důvod pro zrušení napadené části ZÚR podle § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[14] Navrhovatelé rovněž upozorňovali na chybějící vyhodnocení vlivů dvou mimoúrovňových křižovatek (dále jen „MÚK“), kdy poukazovali na to, že význam těchto dopravních staveb zpravidla přesahuje pouhé zajištění dopravní obslužnosti území konkrétní obce, na němž se má taková stavba nacházet. Po zhodnocení právní úpravy a aplikaci judikatury zdejšího soudu (rozsudek ze dne 20. 5. 2010, č. j. 8 Ao 2/2010-644, publ. pod č. 2106/2010 Sb.) dospěl krajský soud k závěru, že se jedná o stavby nadmístního významu, které budou muset být v dalším řízení stěžovatelem posouzeny především v hodnocení kumulativních a synergických vlivů ZÚR.

[15] V této skupině námitek týkající se nedostatečného posouzení vlivů ZÚR na životní prostředí navrhovatelé poukazovali též na nevyhodnocení vlivů na veřejné zdraví. Krajský soud po vymezení a zhodnocení příslušné právní úpravy i s odkazem na svůj rozsudek ze dne 26. 2. 2013, č. j. 50 A 24/2012 - 64, kde se soud obdobnou problematikou již podrobně zabýval, této námitce přisvědčil. Konstatoval, že skutkový stav, z něž odpůrce při přijetí ZÚR vycházel, postrádá v důsledku zcela chybějícího posouzení vlivů koncepce na lidské zdraví oporu ve skutkových zjištěních, a proto byl opět naplněn důvod pro zrušení napadené části ZÚR podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[16] Ostatními námitkami se krajský soud vzhledem k důvodům, které jej vedly ke zrušení napadené části ZÚR, pro jejich předčasnost nezabýval.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření navrhovatelů

[17] Stěžovatel brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[18] Krajský soud nesprávně posoudil vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů záměru. Ve vyhodnocení SEA jsou z hlediska synergických a kumulativních vlivů

pokračování

posuzovány všechny záměry v podrobnosti odpovídající měřítku zpracování ZÚR. Příloha stavebního zákona v bodě 5. nepožadovala vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů u všech záměrů, které ZÚR obsahují, ale pouze u variant. Rovněž bod 6. přílohy stavebního zákona pojednával o porovnávání vlivů podle jednotlivých variant. U soudem posuzovaného záměru se však žádné varianty nezpracovávaly. Ve vypořádání této námitky postupoval soud dle stěžovatele formálním a nepřezkoumatelným způsobem. Jeho výklad jistě smysl vyhodnocení vlivů nepopírá, když porovnávání jednotlivých variant i z hlediska synergických a kumulativních vlivů je jedním z důležitých faktorů při výběru vhodné varianty. Požadavek vyhodnocení synergických a kumulativních vlivů u všech záměrů však nemá právní oporu. Je přesvědčen, že soud nesprávně hodnotil jeho vyhodnocení synergických a kumulativních vlivů jako nedostatečné. Není rovněž patrné, z jakého referenčního podkladu mohl krajský soud dovodit natolik nedostatečné vyhodnocení synergických a kumulativních vlivů, které vedlo ke zrušení napadané části opatření obecné povahy.

[19] Stěžovatel poté popisuje, kde je v napadeném opatření obecné povahy možné nalézt vyhodnocení synergických a kumulativních vlivů a blíže osvětluje dané vyhodnocení. Metoda průmětu kumulativních a synergických vlivů do mapového podkladu a metoda spočívající v odborném odhadu jejich výskytu a negativního či pozitivního vyznění je obecně akceptována. Metodologický postup byl z vyhodnocení SEA jasně seznatelný. Domnívá se tedy, že kumulativní a synergické vlivy s ohledem na podrobnost ZÚR posoudil v dostatečné míře, aby hodnocení mohlo vyhovět zásadám soudní zdrženlivosti, zejména s ohledem na důležitost a významnost záměru SOKP. Případné nedostatky nejsou takové intenzity, aby způsobovaly nezákonnost, tím spíše, že v dalším navazujícím procesu, v němž byl podrobně hodnocen dopad stavby na životní prostředí (hodnocení EIA), není po materiální stránce vyloučeno řešení obsažené v ZÚR. Krajský soud vůbec nepřihlédl k tomu, že pro vymezený koridor již bylo zpracováno podrobné vyhodnocení vlivů stavby na životní prostředí (EIA). Soud po něm nepřímou požaduje, aby zjišťoval podrobný stav pro celý Středočeský kraj v podstatě v úrovni podrobnější než je územní plán, protože by u navrhovaných záměrů mělo dojít k vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů i se záměry již realizovanými.

[20] Dále je přesvědčen, že soud nesprávně posoudil vyhodnocení vlivů MÚK. Má za to, že došlo k nepochopení základních vlastností možného vlivu MÚK v tomto konkrétním záměru. Nejsou plánovány žádné přivaděče, protože tyto dvě konkrétní mimoúrovňové křižovatky jsou uvažovány jako nezbytná křížení se dvěma stávajícími silnicemi. Není možné, aby jakákoliv mimoúrovňová křižovatka ovlivňovala území o větší rozloze. Vlivy MÚK se omezují pouze na bezprostřední okolí (v řádu desítek metrů), rozhodně se nejedná o ovlivnění území více obcí. V ZÚR jsou tyto křižovatky obecně naznačeny jako integrální a velmi důležitá součást toho kterého záměru. Jejich vytržení se samostatným vyhodnocováním by bylo zjevnou chybou v kontextu obecného charakteru ZÚR. Pokud není znám tvar a podoba jednotlivé mimoúrovňové křižovatky, není prostě možné její vliv detailněji vyhodnotit.

[21] Další námitka stěžovatele spočívá v tom, že krajský soud nesprávně posoudil otázku týkající se obsahu dokumentace SEA v části posouzení vlivů ZÚR na lidské zdraví. Samostatné posouzení vlivů na lidské zdraví nebylo v rámci SEA zpracováno, neboť právní

předpisy platné v době pořizování a posléze i vydání napadeného opatření obecné povahy takovou povinnost neukládaly (až novela stavebního zákona č. 350/2012 Sb. začlenila do přílohy ke stavebnímu zákonu „vlivy na lidské zdraví“). Tento výklad podpořil i dotčený orgán na úseku ochrany veřejného zdraví (Krajská hygienická stanice Středočeského kraje), který takové zpracování nepožadoval. Rovněž dotčený orgán na úseku vyhodnocování vlivů Ministerstvo životního prostředí ve svých vyjádřeních k zadání ZÚR a ani ke společnému jednání nepožadoval samostatné vyhodnocení vlivů na lidské zdraví.

[22] Krajský soud podal zavádějící výklad směrnice SEA. Argumentace pomocí § 2 zákona o posuzování vlivů není i s ohledem na § 10i téhož zákona správná. Ustanovení § 10i zákona o posuzování vlivů je ustanovením speciálním, a proto není nutné zpracovávat samostatné vyhodnocení vlivů na lidské zdraví a postačí rámcové posouzení rizik v rámci vyhodnocení vlivu na obyvatelstvo. Vlivy na obyvatelstvo zahrnovaly i vlivy na lidské zdraví bez nutnosti speciální dokumentace. Vlivy na lidské zdraví se vždy projevují jako potenciální vlivy na obyvatele konkrétního území. Stěžovatel trvá na tom, že posouzení vlivů na lidské zdraví bylo implicitně zahrnuto v hodnocení vlivů na obyvatelstvo.

[23] Je namítáno, že vlivy na lidské zdraví lze s ohledem na čl. 5 odst. 2 směrnice SEA vhodněji posuzovat u projektu, tedy u záměru. Na úrovni koncepce lze hodnotit vlivy na obyvatelstvo, případně lidské zdraví jako obecné a zpravidla nekvantifikovatelné dopady různých způsobů uspořádání území. Dle stěžovatele dochází k rozporu: krajský soud a NSS se shodují v názoru, že posuzování vlivů na ovzduší a hlukovou situaci by mělo proběhnout na úrovni EIA a ne na úrovni SEA, protože ještě není rozhodnuto o přesném umístění záměrů (k tomuto stěžovatel cituje str. 34 napadeného rozsudku, na které je odkazováno na rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011 - 526). Není tedy logické, aby bylo požadováno vyhodnocení na lidské zdraví v měřítku zpracování ZÚR. Dále uvádí, že mu není zřejmé, jaké jiné myslitelné vlivy by mohly přicházet do úvahy, pokud by byly vyloučeny vlivy na ovzduší a hluk.

[24] Má za to, že krajský soud v napadeném rozsudku (v části 10. a 11. Rozpor s předpisy na ochranu veřejného zdraví a na ochranu ovzduší) nesprávně a nepřezkoumatelným způsobem posoudil právní otázku, že v důsledku zanedbání analýzy kumulativních a synergických vlivů by mohly být do ZÚR nevhodně zakotveny i záměry, které by se při vyhodnocení ukázaly jako nerealizovatelné.

[25] Libovolné rozšiřování požadavků na zjištění skutkového stavu je nejenom v rozporu s obecným charakterem ZÚR, ale může bez bližší specifikace vést k požadování čehokoli, co souvisí již s konkretizací záměru, o kterém se však v rámci ZÚR nerozhoduje. Navrhovatelé se snaží soudy při přezkoumávání opatření obecné povahy k územně plánovací dokumentaci účelově zavádět z oblastí koncepcí do posuzování konkrétních záměrů. Krajský soud se neřídil zásadou zdrženlivosti v rozhodování o rozsahu zasahování do práv majitelů pozemků.

[26] Stěžovatel kasační stížností brojí rovněž proti výroku II. napadeného rozsudku, má za to, že je dán důvod pro aplikaci § 60 odst. 7 s. ř. s., neboť jsou dány takové skutkové a právní okolnosti, ve kterých je možné spatřovat důvody hodné zvláštního zřetele. Navrhovatelé požadavek na zrušení části ZÚR odůvodňovali mnoha námitkami, které v převážné většině krajský soud zamítl, a právní proces složitého a náročného pořízení a zpracování ZÚR z mnoha právních aspektů před krajským soudem obstál. Nadto stěžovatel upozorňuje, že

pokračování

zástupce navrhovatelů použil v případě námitek, které soud shledal důvodné, zcela shodnou právní argumentaci za všechny navrhovatele, navrhovatelům tak neměly být přiznány náklady v plné výši. Ostatně totožnou argumentaci použil již v předcházejících žalobách směřujících proti ZÚR. Stěžovatel proto navrhuje, aby v případě, že NSS kasační stížnosti nevyhoví, nepřiznal navrhovatelům náklady soudního řízení, případně aby náklady snížil.

[27] S ohledem na vše výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil ve výroku I. a II. napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k novému projednání.

[28] Navrhovatelé a), b) k podané kasační stížnosti uvádí, že krajský soud část napadeného opatření obecné povahy zrušil správně i s ohledem na zásadu zdrženlivosti soudního přezkumu a nepřekročil ústavně vymezený prostor pro soudní přezkum. Nesouhlasí s tím, že synergické a kumulativní vlivy se mají posuzovat pouze u záměrů, které jsou navrhovány ve variantách. Výklad stěžovatele by vedl k situaci, kdy by vlivy invariantních koncepcí nebyly vůbec hodnoceny. Tento výklad by byl proti účelu stavebního zákona a též v rozporu se zněním směrnice SEA. Mají za to, že koncepce je vždy souhrnem jednotlivých dílčích záměrů na poměrně obecné úrovni, tomu odpovídá i podrobnost posuzování vlivů na životní prostředí a požadavky soudu na něj. Není možné zcela rezignovat na posouzení vlivů záměru a koncepce a odkazovat na jejich posouzení nebo prověření v následujících fázích rozhodování.

[29] Soud postupoval při přezkumu zvláště obezřetně a v souladu s existující judikaturou. Napadené opatření obecné povahy zrušil z důvodu nedostatečného posouzení synergických a kumulativních vlivů v souladu se zákonnými požadavky. Nemůže být dostatečné synergické a kumulativní vlivy pouze popsat a identifikovat, ale je třeba je i hodnotit. Hodnocení má spočívat v popisu možných konkrétních dopadů na konkrétní složky životního prostředí, ve vypořádání se s otázkou kompenzačních opatření a s následným monitoringem. Není možné dovozovat, že v případě již existujícího posouzení vlivu záměru, není nutné provádět posouzení vlivu koncepce v zákonem požadovaném rozsahu. Jistě lze některé vlivy lépe posoudit až ve fázi záměru (procesu EIA), to však neznamená, že vlivy na životní prostředí ve fázi koncepce není nutné posuzovat vůbec a s posouzením lze vyčkat až do fáze záměru. Argumentace soudu se týkala obecně chybného posouzení kumulativních a synergických vlivů a nikoliv konkrétní povinnosti posoudit takové vlivy i pro realizované záměry.

[30] Tvrzení stěžovatele o dostatečnosti posouzení MÚK je irelevantní. Nelze souhlasit, že mimoúrovňová křížovatka ovlivňuje pouze bezprostřední okolí. Hluk a imise do ovzduší budou mít dopady do širšího okolí. Záměr MÚK je nezbytné řádně posoudit již v napadeném opatření obecné povahy, přestože není jisté, zda bude záměr v budoucnu realizován.

[31] Navrhovatelé trvají na povinnosti vyhodnotit vlivy na lidské zdraví. Nežádají posouzení vlivů na lidské zdraví v rámci speciální dokumentace, avšak vyžadovali posouzení vlivů koncepce na veřejné zdraví ve smyslu unijního práva.

[32] Jsou přesvědčeni, že krajský soud správně dovozuje úroveň zjištění skutkového stavu v napadeném opatření obecné povahy. Opatření obecné povahy bylo zrušeno v souladu

s požadavky zákona. Poukazují také na to, že mají právo na přiznání náhrady nákladů řízení v plné výši, protože měli ve věci plný úspěch. Otázka, které námitky považoval soud za důvodné a které nikoliv, je bez jakékoliv relevance v dané věci. Navrhovatelé byli nuceni se obrátit na soud a do svého sporu investovat finanční prostředky za soudní poplatek a za odměnu jejich zástupci, která z důvodu složitosti problematiky převyšuje soudem přiznanou paušální odměnu.

[33] Navrhují zamítnutí kasační stížnosti a přiznání náhrady nákladů řízení.

[34] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[35] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

A) Nevyhodnocení kumulativních a synergických vlivů

[36] V kasační stížnosti je namítáno, že vyhodnocení SEA bylo zpracováno dle přílohy ke stavebnímu zákonu, která v bodě 5. nepožadovala vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů u všech záměrů, které ZÚR obsahují, ale pouze u variant. Stěžovatel tak postupoval nadstandardně, když vyhodnocení synergických a kumulativních vlivů provedl.

[37] Nejvyšší správní soud má za to, že nejprve je potřeba při hodnocení této skupiny námitek vyjít z příslušného právního rámce. Právní úprava vychází ze směrnice SEA, podle jejíhož čl. 5 odst. 1, pokud je podle čl. 3 odst. 1 vyžadováno posouzení vlivů na životní prostředí, vypracuje se zpráva o vlivech na životní prostředí. V té se určí, popíšu a posoudí možné významné vlivy na životní prostředí vyplývající z provádění plánu nebo programu a rozumná náhradní řešení s přihlédnutím k cílům a zeměpisné oblasti působnosti plánu nebo programu. Informace vyžadované za tímto účelem jsou uvedeny v příloze I. Pod písm. f) jsou uvedeny informace, které mají být poskytnuty podle čl. 5 odst. 1. Ty zahrnují možné významné vlivy na životní prostředí, včetně vlivů na otázky jako jsou biologická rozmanitost, obyvatelstvo, lidské zdraví, fauna, flóra, půda, voda, ovzduší, klimatické faktory, hmotné statky, kulturní dědictví včetně architektonického a archeologického dědictví, krajina a vzájemný vztah mezi výše uvedenými faktory. Poznámka pod čarou pak stanoví, že významné vlivy by měly zahrnovat sekundární, kumulativní, synergické, krátkodobé, střednědobé a dlouhodobé, trvalé a přechodné, pozitivní a negativní vlivy.

[38] Z této právní úpravy vyšel i český zákonodárce, když ji transponoval do stavebního zákona. Podle § 19 odst. 2 stavebního zákona je „*úkolem územního plánování také vyhodnocení vlivů politiky územního rozvoje, zásad územního rozvoje nebo územního plánu na vyvážený vztah územních podmínek pro příznivé životní prostředí, pro hospodářský rozvoj a pro soudržnost společenství obyvatel území*“; jeho součástí je posouzení vlivů na životní prostředí

pokračování

zpracované podle přílohy k tomuto zákonu a posouzení vlivu na evropsky významnou lokalitu nebo ptací oblast, pokud orgán ochrany přírody svým stanoviskem takovýto vliv nevyloučil.“ Dle bodu 5. přílohy stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, náleží do rámcového obsahu vyhodnocení vlivů zásad územního rozvoje na životní prostředí pro účely posuzování vlivů koncepcí na životní prostředí „zhodnocení stávajících a předpokládaných vlivů navrhovaných variant politiky územního rozvoje nebo územně plánovací dokumentace, včetně vlivů sekundárních, synergických, kumulativních, krátkodobých, střednědobých a dlouhodobých, trvalých a přechodných, kladných a záporných; hodnotí se vlivy na obyvatelstvo, biologickou rozmanitost, faunu, floru, půdu, vodu, ovzduší, klima, hmotné statky, kulturní dědictví včetně dědictví architektonického a archeologického a vlivy na krajinu včetně vztahů mezi uvedenými oblastmi vyhodnocení.“

[39] Zásady územního rozvoje zpravidla představují v rámci územního plánování okamžik, kdy lze efektivně posoudit kumulativní a synergické vlivy záměru na životní prostředí, protože při jejich přijímání je totiž ještě reálně možné efektivně se zabývat variantami řešení a reagovat tak na případná zjištění týkající se synergického působení jednotlivých záměrů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2010, č. j. 8 Ao 2/2010 - 644, publ. pod č. 2106/2010 Sb. NSS).

[40] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011 - 526, publ. pod č. 2698/2012 Sb. NSS, konstatoval, že „*hodnocení CEA (Cumulative Environmental Assessment, posuzování kumulativních a synergických vlivů na životní prostředí) je podle bodu 5 přílohy ke stavebnímu zákonu z roku 2006 součástí hodnocení SEA. Obsah tohoto hodnocení musí zahrnovat alespoň 1) popis vhodné metodologie, 2) zjištění a popis stavu životního prostředí a složek, které by mohly být negativně ovlivněny, 3) identifikaci a popis možných kumulativních a synergických vlivů, 4) posouzení těchto vlivů, 5) vymezení kompenzačních opatření a 6) stanovení pravidel monitorování kumulativních a synergických vlivů.*“ Není však možné opomenout ani rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2013, č. j. 4 AOs 1/2012-105, kde zdejší soud shora uvedené obecné závěry upřesnil tím, že „*nelze tvrdit na tom, aby ve vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů byly výslovně zapracovány veškeré záměry obsažené v zásadách územního rozvoje a jejich možné hromadné a skupinové vlivy na životní prostředí v kombinaci s každým dalším záměrem, který je v zásadách územního rozvoje vymezen, nýbrž je dostačující, pokud dojde ke zhodnocení kumulativních a synergických vlivů pouze mezi záměry, kde relevantní vlivy tohoto druhu vůbec přicházejí v úvahu, a to buď s ohledem na povahu a rozsah záměrů, k jejichž kombinaci dochází, nebo v důsledku zjištění učiněných v rámci řádně prováděného procesu pořizování zásad územního rozvoje.*“

[41] Ve světle výše zmíněných úvah přistoupil zdejší soud k posouzení námitek stěžovatele. Tvzení stěžovatele, že vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů je zapotřebí pouze u variantních záměrů, nelze aprobovat. Takový výklad by popíral smysl vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů, jak byl popsán ve výše citované judikatuře zdejšího soudu. Důsledkem takového výkladu by vlivy invariantních koncepcí nebyly vůbec hodnoceny. Bod 5. přílohy stavebního zákona hovoří obecně o variantách Politiky a územně plánovací dokumentace, nikoliv o variantách jednotlivých záměrů. Příloha stavebního zákona vyžaduje vyhodnocení jednotlivých záměrů z hlediska jejich souhrnného, tj. kumulativního a synergického vlivu, který lze předpokládat, bez ohledu na to, zda konkrétní

záměr byl zpracován ve variantách nebo invariantně. Zásadní tedy je kumulativní a synergický vliv záměru s dalšími záměry v předmětném území. Jiný výklad by mohl vést k tomu, že by kumulativní a synergické vlivy nebyly vůbec posuzovány, neboť pořizovatelé by veškeré konkrétní záměry v územně plánovací dokumentaci řešili invariantně.

[42] Tento výklad odpovídá i směrnicí SEA, kde se o variantách vůbec nehovoří. Článek 5 odst. 1 směrnice SEA pouze stanoví, že pokud je vyžadováno posouzení vlivů na životní prostředí, vypracuje se zpráva o vlivech na životní prostředí, ve které se určí, popíšu a posoudí možné významné vlivy na životní prostředí vyplývající z provádění plánu nebo programu a rozumná náhradní řešení s přihlédnutím k cílům a zeměpisné oblasti působnosti plánu nebo programu. Informace vyžadované za tímto účelem jsou uvedeny v příloze I, bod f) pak stanoví požadavek na posouzení synergických a kumulativních vlivů. Je tak zcela zřejmé, že jediným postupem, který vede k naplnění smyslu a účelu směrnice SEA a přílohy stavebního zákona, je posouzení kumulativních a synergických vlivů vždy, bez ohledu na to, zda je příslušný záměr zpracován ve variantách či invariantně.

[43] Dle stěžovatele posoudil krajský soud jeho námitku, že se u posuzovaného záměru žádné varianty nezpracovávaly a tak nebyl povinen vyhodnocovat kumulativní a synergické vlivy, nedostatečně a nepřezkoumatelně. Předně je třeba zdůraznit, že krajský soud měl povinnost vypořádat se s návrhem na zrušení opatření obecné povahy v rozsahu, jak jej vytyčili navrhovatelé (§ 101d odst. 1 s. ř. s.). Povinnost krajského soudu podrobně se vypořádat s argumenty odpůrce uplatněnými ve vyjádření k návrhu na zrušení opatření obecné povahy ze zákona dovést nelze (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 64/2009 - 153). V posuzovaném případě se navíc krajský soud argumentací stěžovatele zabýval, když na str. 23 napadeného rozsudku uvedl následující: *„Ve vztahu k odpůrcem dodatečně vznesenému argumentu, podle kterého bod 5. přílohy stavebního zákona nepožadoval vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů u všech záměrů, které ZÚR obsahují, ale pouze u variant (což není případ daného záměru, kde se žádné varianty nezpracovávaly), je třeba především zdůraznit, že se soud neztotožňuje s formálním (gramatickým) výkladem užitým odpůrcem v případě pojmu „varianta“ uvedeným v citovaném bodu přílohy stavebního zákona. Nejen, že se zde nehovoří o variantách jednotlivých záměrů, ale obecně o variantách PÚR a územně plánovací dokumentace, ale především by odpůrcem namítaný výklad přílohy stavebního zákona popíral smysl a podstatu vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů, jak byly popsány shora a vymezeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu.“* Citované vypořádání považuje zdejší soud za srozumitelné, logicky konzistentní a opřené o dostatek relevantních důvodů. Ostatně z podobných důvodů jako krajský soud se s argumentací stěžovatele neztotožnil ani Nejvyšší správní soud (viz výše).

[44] Nejvyšší správní soud se poté zabýval námitkou stěžovatele, že vyhodnocení synergických a kumulativních vlivů je dostatečné, byly posouzeny všechny záměry, a to v podrobnosti odpovídající měřítku zpracování ZÚR s jasně seznatelnou metodologií, když v navazujícím procesu (EIA) nebylo zpochybněno řešení ze ZÚR. Ze spisové dokumentace se podává, že vyhodnocení synergických a kumulativních vlivů na životní prostředí je v napadených ZÚR provedeno v kapitole 5. 11. textové části *„Vyhodnocení vlivů na životní prostředí, Vyhodnocení vlivů na EVL a ptáčí oblasti NATURA 2000“* (str. 157-158). Jak z tohoto hodnocení plyne, *„Hodnocení kumulativních a synergických vlivů bylo provedeno na základě syntetického hodnocení záměrů předložených v ZÚR Stčk, vyhodnocení míry jejich vlivu na sledované složky životního prostředí a identifikace území, ve kterých je možné předpokládat*

pokračování

působení těchto vlivů“, s tím, že „identifikované kumulativní a synergické vlivy jsou prezentovány v tabelárním přehledu v příloze č. 3 a graficky znázorněny na výkrese č. 6“. V této textové části je též obecný popis území, která budou působením synergických a kumulativních vlivů nejvýznamněji dotčena (území, kde je navrhován větší počet záměrů, území při hranici hlavního města Prahy, území v okolí významných sídelních center) a dále stručný popis jednotlivých složek životního prostředí, které budou nejvýznamněji zasaženy (půdy, odtokové poměry v území, krajinný ráz území, fragmentace krajiny a ovzduší). Ve výše zmíněné příloze č. 3 „Podklad pro vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů“ je v případě posuzovaného záměru (D001) toliko ve vztahu k typu vlivů ve sloupci „5. ZPF a PUPFL“ uveden vliv na zemědělský půdní fond. Grafické znázornění je provedeno ve výkrese č. 6 „Podklad pro vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů“ tak, že v případě posuzovaného záměru (D001) je malým hnědým kolečkem (v legendě vysvětleno jako typ potenciálně významného vlivu - ZPF a PUPFL) označeno místo, kde se tento typ potenciálně významného vlivu očekává.

[45] Je nepochybné, že v ZÚR zhodnocení kumulativních a synergických vlivů být musí. Pokud stěžovatel namítá, že není patrné, z jakého referenčního podkladu mohl krajský soud dovodit natolik nedostatečné vyhodnocení synergických a kumulativních vlivů, tak je nezbytné poukázat na fakt, že obsahové náležitosti takového zhodnocení z příslušné právní úpravy dovodila a popsala detailně judikatura zdejšího soudu citovaná v bodě 41 tohoto rozsudku. Po prostudování příslušných pasáží spisové dokumentace dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatel nedostal požadavkům zákona a judikatury, týkající se zhodnocení kumulativních a synergických vlivů.

[46] Stěžovatel má za to, že metodologie, i když není explicitně vymezená, tak je jasně ze ZÚR seznatelná. K tomuto tvrzení lze konstatovat, že ve vztahu ke kumulativním a synergickým vlivům z hlediska metodologického absentují dvě podstatné složky. Jednak způsob, jakým budou lokality s možnými kumulativními a synergickými vlivy identifikovány a dále způsob vyhodnocení těchto vlivů. Ve vztahu k identifikaci lze souhlasit se stěžovatelem, že metoda průmětu kumulativních a synergických vlivů do mapového podkladu není explicitně vyjádřena, ale je seznatelná, tudíž nepředstavuje zásadnější problém. Závažnější je ovšem fakt, že absentuje postup (metodologie) vyhodnocení dopadu kumulativních a synergických vlivů na životní prostředí a hlavně též samotné zhodnocení kumulativních a synergických vlivů, které požaduje bod 5 přílohy stavebního zákona. Zhodnocením dopadů a závažnosti těchto vlivů po stránce kvantitativní a kvalitativní se stěžovatel vůbec nezabýval. V případě posuzovaného záměru je patrné, že se napadené ZÚR omezují toliko na vymezení kumulativních a synergických vlivů na zemědělský půdní fond. Je třeba přisvědčit závěru krajského soudu, že i přes nepochybnitelnou míru obecnosti ZÚR si posouzení kumulativních a synergických vlivů musí zachovat určitou míru přezkoumatelnosti.

[47] Námitka stěžovatele, že pro vymezený koridor již bylo zpracováno podrobné vyhodnocení vlivů stavby na životní prostředí (EIA), kde nebylo vyloučeno řešení obsažené v ZÚR, není důvodná. V této souvislosti je potřeba zdůraznit, že u posuzování vlivů na životní prostředí se rozlišují dvě základní roviny, a to koncepční (strategické) posuzování, jehož předmětem je posouzení vlivů realizace koncepčních dokumentů, plánů apod. Druhou rovinou je posuzování záměrů (projektové posuzování), jehož předmětem je posouzení vlivů

určitých konkrétních záměrů (např. staveb), k tomu srov. DAMOHORSKÝ, M. a kol. *Právo životního prostředí*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 213 – 222. Logicky správně v čase předchází posuzování vlivů koncepce před posouzením vlivů záměru. Jestliže ze zákona je nedílnou součástí návrhu koncepce vyhodnocení vlivů na životní prostředí (tj. i zhodnocení kumulativních a synergických vlivů), tak nelze rezignovat na dostatečné vyhodnocení těchto vlivů, když koncepce samotná (např. v případě územně plánovací dokumentace, tj. i ZÚR) vymezuje podmínky pro realizaci řady konkrétních projektů (záměrů) ovlivňujících rozvoj řešeného území. Pokud určité vlivy mají být již vyhodnoceny na úrovni koncepce, tak nelze dojít ke zhojení tohoto požadavku pouze tím, že bylo zpracováno podrobné vyhodnocení vlivů konkrétní stavby.

[48] Nejvyšší správní soud má za to, že v právě posuzovaném případě krajský soud zcela respektoval judikaturu zdejšího soudu (srov. např. rozsudek ze dne 31. 1. 2013, č. j. 4 AOS 1/2012 - 105), když zkoumal, zda provedené posouzení má uvedené náležitosti, a nikoliv jeho odbornou stránku, neboť takový přezkum správním soudům nepřísluší. Odborné posouzení věci a volba konkrétního řešení je na pořizovateli územně plánovací dokumentace a osobách disponujících odpovídajícím vzděláním a erudiicí.

[49] Zároveň je nutné odmítnout zcela obecná tvrzení stěžovatele, že je zde libovolné rozšiřování požadavků na zjištění skutkového stavu a navrhovatelé se snaží soudy při přezkoumávání opatření obecné povahy k územně plánovací dokumentaci účelově zavádět z oblastí koncepcí do posuzování konkrétních záměrů. Požadavek na zjištění skutkového stavu vychází ze samotné právní úpravy procesu pořizování ZÚR. V procesu pořizování tak významného koncepčního materiálu, jakým bezpochyby ZÚR jsou, nelze na zákonem stanovené požadavky zcela rezignovat.

[50] Stěžovatel rovněž poukazuje na to, že krajský soud požaduje, aby zjišťoval podrobný stav pro celý Středočeský kraj v podstatě v úrovni podrobnější než je územní plán, protože by u navrhovaných záměrů mělo dojít k vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů i se záměry již realizovanými. Nejvyšší správní soud tento požadavek za nepřiměřený nepovažuje. Vychází z bodu 5 přílohy stavebního zákona, kde je přímo uvedeno: „*zhodnocení stávajících a předpokládaných vlivů navrhovaných variant politiky územního rozvoje nebo územně plánovací dokumentace, včetně vlivů sekundárních, synergických, kumulativních, krátkodobých, střednědobých a dlouhodobých, trvalých a přechodných, kladných a záporných*;...“ K tomu je potřeba dodat, že zdejší soud již v minulosti konstatoval, že „*kumulativní a synergické vlivy je třeba zkoumat nejen v případě většího počtu navrhovaných záměrů, ale též tehdy, je-li koncipován být jediný záměr v území, ve kterém se již nacházejí realizované záměry a jejichž společné působení s navrhovaným záměrem by mohlo mít kumulativní nebo synergický efekt*.“ Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že v rámci zhodnocení kumulativních a synergických vlivů je třeba trvat na posouzení plánovaných záměrů i v souvislosti se záměry již realizovanými. I když je proces pořizování ZÚR dlouhodobý a jistě náročný, tak nelze rezignovat na adekvátní vyhodnocení stávajících i předpokládaných vlivů navrhovaného záměru na životní prostředí.

[51] Úkolem stěžovatele bylo nejen případné vlivy identifikovat, ale též vyhodnotit a případně stanovit kompenzační opatření, které by kumulativní a synergické vlivy minimalizovaly, jakož i stanovit pravidla pro jejich sledování. Při respektování závěrů judikatury zdejšího soudu bude při posuzování kumulativních a synergických vlivů dostačující, pokud dojde ke zhodnocení kumulativních a synergických vlivů pouze mezi

pokračování

záměry, kde relevantní vlivy tohoto druhu vůbec přicházejí v úvahu, a to buď s ohledem na povahu a rozsah záměrů, k jejichž kombinaci dochází, nebo v důsledku zjištění učiněných v rámci řádně prováděného procesu pořizování ZÚR.

[52] Právě ZÚR jsou ideální platformou pro zvážení a zohlednění kumulativních a synergických vlivů plánovaných záměrů, neboť ve fázi územního plánování je ještě dobře možné od kumulace záměrů upustit, pozměnit je nebo navrhnout vhodná kompenzační opatření. Vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj v této části tedy neodpovídá požadavkům bodu 5 přílohy stavebního zákona, a tudíž napadené ZÚR vychází z neúplně zjištěného skutkového stavu.

B. Vyhodnocení vlivů MÚK

[53] Stěžovatel má za to, že soud nesprávně posoudil otázku týkající se vyhodnocení vlivů MÚK. Z § 36 odst. 1 stavebního zákona plyne, že *„zásady územního rozvoje stanoví zejména základní požadavky na účelné a hospodárné uspořádání území kraje, vymezí plochy nebo koridory nadmístního významu a stanoví požadavky na jejich využití, zejména plochy nebo koridory pro veřejně prospěšné stavby, veřejně prospěšná opatření, stanoví kritéria pro rozhodování o možných variantách nebo alternativách změn v jejich využití.“* Plochou nadmístního, popřípadě republikového významu je podle § 2 odst. 1 písm. h) uvedeného zákona plocha, *„která svým významem, rozsahem nebo využitím ovlivní území více obcí nebo více městských částí na území hlavního města Prahy, popřípadě území více krajů.“* Podstatnou otázkou je tedy otázka, zda zamýšlené MÚK jsou či nejsou plochami nadmístního významu.

[54] Pro posouzení nadmístního významu je třeba zohlednit jak hledisko místní, tak především hledisko jednotnosti funkčního určení. Při hodnocení určité takto vymezené plochy tedy není možno použít perspektivu pohledu omezenou na regulované území obce, nýbrž je nutno vycházet i z funkčního ovlivnění sousedních obcí a z toho, zda toto ovlivnění je skutečné a podstatné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 185).

[55] Velmi podobnou otázkou se zabýval zdejší soud v již zmíněném rozsudku ze dne 20. 5. 2010, č. j. 8 Ao 2/2010 - 644, v rámci něhož mimo jiné dospěl k závěru, že *„význam mimoúrovňových křižovatek a přivaděčů SOKP nemůže být omezován striktně ve vztahu k území, na kterém se bude taková stavba nacházet. Právě naopak. Je zřejmé, že význam těchto dopravních staveb zpravidla přesahuje pouhé zajištění dopravní obslužnosti území konkrétní městské části hlavního města Prahy, na němž se má taková stavba nacházet. ZÚR by pak měly obsahovat vymezení ploch a koridorů pro ty dopravní stavby, jejichž význam v souladu s § 2 odst. 1 písm. h) stavebního zákona ovlivní území více městských částí. Nelze proto souhlasit s obecným závěrem odpůrce, že tato námitka typově směřuje do míry podrobnosti stanovené územním plánem nebo územním rozhodnutím. V případě přivaděčů, resp. mimoúrovňových křižovatek, pokud jde o území dotčené napadenou částí ZÚR, je třeba vzít v úvahu, že tyto dopravní stavby nepochybně ovlivní nejen území navrhovatelů ... ale i dalších městských částí v dané oblasti. Opačný závěr by ostatně s ohledem na podstatu SOKP postrádal logiku.“*

[56] Z výše uvedených závěrů je nutné vycházet, na druhé straně jistě nelze paušalizovat, že jakákoliv mimoúrovňová křižovatka je plochou nadmístního významu. Vždy je nutné

zhodnotit konkrétní okolnosti. V právě projednávané věci je třeba odmítnout tvrzení, že vlivy MÚK se omezují pouze na bezprostřední okolí (v řádu desítek metrů), protože tyto dvě konkrétní mimoúrovňové křižovatky jsou uvažovány jako nezbytné křížení se dvěma stávajícími silnicemi. V případě takto významné stavby, jakou SOKP bezpochyby je, nelze odhlédnout od jejího cíle, kterým je snížit intenzitu a usnadnit tranzitní dopravu na území hlavního města Prahy. Je tak zřejmé, že posuzované mimoúrovňové křižovatky přesahují pouhé zajištění dopravní obslužnosti konkrétních obcí, na jejichž území jsou umístěny (Horoměřice, Zdiby). Je zcela nepochybné, že tyto dopravní stavby ovlivní nejen území obcí, na kterých se nachází, nýbrž i území okolních obcí. Obě MÚK se nachází mezi dvěma obcemi (popř. mezi obcí a městskou částí), tudíž lze předpokládat, že obyvatelé těchto obcí/městských částí využijí plánované křižovatky k napojení na SOKP. Významné dopady se týkají i okolních okrajových částí hlavního města Prahy, odkud se počítá s převedením tranzitní dopravy právě na SOKP. Rovněž obyvatelé okrajových městských částí s velkou pravděpodobností budou spíše využívat MÚK a SOKP, než cestovat přes hlavní město Prahu.

[57] Lze proto souhlasit s krajským soudem, že plánované MÚK jsou stavbami nadmístního významu, které jako takové budou muset být v dalším řízení stěžovatelem posouzeny především v hodnocení kumulativních a synergických vlivů ZÚR. Předmětem takového zkoumání není otázka detailního provedení mimoúrovňové křižovatky, ale to, že tyto záměry jsou plánovány. Nelze proto přisvědčit tvrzení, že pokud není znám tvar a podoba jednotlivé mimoúrovňové křižovatky, není možné vlivy MÚK detailněji vyhodnotit. Naopak je nutno vyjít ze samotné budoucí existence MÚK a dovodit její předpokládaný vliv (alespoň hrubým odhadem) na dopravní situaci na konkrétním území, a na základě toho hodnotit její následný vliv na životní prostředí.

C. Nevyhodnocení vlivů na veřejné zdraví

[58] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá, že nebyl povinen vyhodnocovat vlivy ZÚR na lidské zdraví, neboť mu to právní předpisy platné v době pořizování a posléze i vydání ZÚR neukládaly.

[59] Podle § 2 zákona o posuzování vlivů se posuzují vlivy na veřejné zdraví a vlivy na životní prostředí, zahrnující vlivy na živočichy a rostliny, ekosystémy, půdu, horninové prostředí, vodu, ovzduší, klima a krajinu, přírodní zdroje, hmotný majetek a kulturní památky, vymezené zvláštními právními předpisy a na jejich vzájemné působení a souvislosti.

[60] Podle § 10i zákona o posuzování vlivů se při posuzování vlivů politiky územního rozvoje a územně plánovací dokumentace na životní prostředí postupuje podle stavebního zákona a v rozsahu podle odstavců 2 až 5.

[61] Příloha stavebního zákona v bodě 5. stanovila následující: „*Zhodnocení stávajících a předpokládaných vlivů navrhovaných variant politiky územního rozvoje nebo územně plánovací dokumentace, včetně vlivů sekundárních, synergických, kumulativních, krátkodobých, střednědobých a dlouhodobých, trvalých a přechodných, kladných a záporných; hodnotí se vlivy na obyvatelstvo, biologickou rozmanitost, faunu, floru, půdu, vodu, ovzduší, klima, hmotné statky, kulturní dědictví včetně dědictví architektonického a archeologického a vlivy na krajinu včetně*

pokračování

vztahů mezi uvedenými oblastmi vyhodnocení.“

[62] Směrnice SEA v čl. 5 odst. 1 uvádí následující: „*Pokud je podle čl. 3 odst. 1 vyžadováno posouzení vlivů na životní prostředí, vypracuje se zpráva o vlivech na životní prostředí, ve které se určí, popíšu a posoudí možné významné vlivy na životní prostředí vyplývající z provádění plánu nebo programu a rozumná náhradní řešení s přihlédnutím k cílům a zeměpisné oblasti působnosti plánu nebo programu. Informace vyžadované za tímto účelem jsou uvedeny v příloze I.*“ Příloha I. směrnice SEA pak v písm. f) uvádí následující: „*Informace, které mají být poskytnuty podle čl. 5 odst. 1 s výhradou čl. 5 odst. 2 a 3, zahrnují: f) možné významné vlivy¹ na životní prostředí, včetně vlivů na otázky jako jsou biologická rozmanitost, obyvatelstvo, lidské zdraví, fauna, flóra, půda, voda, ovzduší, klimatické faktory, hmotné statky, kulturní dědictví včetně architektonického a archeologického dědictví, krajina a vzájemný vztah mezi výše uvedenými faktory;*“

[63] Z uvedeného je tedy zřejmé, že stavební zákon ve znění rozhodném pro posuzovanou věc výslovně neuváděl povinnost hodnotit vlivy na lidské zdraví, tuto povinnost však stanovila směrnice SEA. Výklad krajského soudu je proto souladný s povinností tzv. eurokonformního výkladu, resp. nepřímého účinku směrnice, podle něž je vnitrostátní soud (a všechny ostatní orgány) povinen vykládat ustanovení vnitrostátního práva zejm. implementujícího legislativu Evropské unie, pokud možno v souladu s cíli a účelem této implementované legislativy (srov. rozsudky Soudního dvora EU ze dne 10. 4. 1984, *Von Colson a Kamann*, 14/83, příp. z pozdější judikatury ze dne 5. 10. 2004, *Pfeiffer a další*, C-397/01 – C-403/01, ze dne 5. 7. 2007, *Kofoed*, C-321/05, ze dne 19. 1. 2010, *Kücükdeveci*, C-555/07, dostupné na <http://eur-lex.europa.eu>, příp. <http://curia.europa.eu>). Směrnice SEA je v českém právním řádu provedena zejména zákonem o posuzování vlivů a stavebním zákonem.

[64] Umožňují-li vnitrostátní interpretační techniky vyložit dané vnitrostátní ustanovení několika způsoby, má správní orgán, jakož i soud, povinnost použít ten výklad, který je nejbližší smyslu a cíli odpovídajícího ustanovení ve směrnici. Povinnost vykládat vnitrostátní právo v souladu se směrnicí je tedy podmíněno tím, že existuje vnitrostátní předpis, který je nejednoznačný, umožňuje několik výkladů, přitom alespoň jeden z možných výkladů práva je v souladu se směrnicí (srov. rozsudek NSS ze dne 1. 2. 2010, č. j. 5 Afs 68/2009-113, publ. pod č. 2036/2010 Sb. NSS).

[65] Ustanovení bodu 5. přílohy stavebního zákona, a to konkrétně pojem „*vlivy na obyvatelstvo*“, lze nepochybně vyložit tak, že tento pojem obsahuje i vlivy na lidské zdraví. Pojem „*vlivy na obyvatelstvo*“ lze totiž považovat za pojem nadřazený pojmu „*vlivy na lidské zdraví*“, tj. pod vlivy na obyvatelstvo lze bezesporu zařadit i vlivy na lidské zdraví. S ohledem na povinnost eurokonformního výkladu tak zdejší soud považuje tento výklad za jediný souladný se zněním písm. f) přílohy I. směrnice SEA a stěžovatel byl proto v rámci vlivů na obyvatelstvo povinen posoudit i vlivy na lidské zdraví.

[66] Zdejší soud se neztotožnil s názorem krajského soudu, že § 2 zákona o posuzování

¹ Tyto vlivy by měly zahrnovat sekundární, kumulativní, synergické, krátkodobé, střednědobé a dlouhodobé, trvalé a přechodné, pozitivní a negativní vlivy.

vlivů lze vztáhnout jako výkladový princip i na ustanovení § 10i zákona o posuzování vlivů a na přílohu stavebního zákona. Ustanovení § 10i zákona o posuzování vlivů jasně stanovilo, že se při posuzování vlivů politiky územního rozvoje a územně plánovací dokumentace na životní prostředí postupuje podle stavebního zákona a v rozsahu podle odstavců 2 až 5 tohoto paragrafu. Je tedy nutné vycházet pouze z těch ustanovení, na která je výslovně odkazováno. Tento dílčí závěr však nic nemění na výše dovozené povinnosti stěžovatele se zabývat i vlivy na lidské zdraví. Skutečnost, že stěžovatelem uváděné dotčené orgány takové posouzení nepožadovaly, je vzhledem k výslovnému znění směrnice zcela bezvýznamná.

[67] Ostatně sám stěžovatel v kasační stížnosti připouští, že vlivy na obyvatelstvo zahrnovaly i vlivy na lidské zdraví. Má proto za to, že zpracovávat speciální dokumentaci o vlivech na lidské zdraví není nutné. Hodnocení těchto vlivů je integrální součástí vyhodnocení vlivů na životní prostředí, nejedná se tedy o stejnou situaci jako je např. posuzování vlivů na území NATURA 2000 (srov. § 19 odst. 2 stavebního zákona). S tímto názorem stěžovatele se zdejší soud ztotožňuje. Nejvyšší správní soud (a ani krajský soud) nedospěl k závěru, že je stěžovatel povinen zpracovávat speciální dokumentaci zabývající se vlivy na lidské zdraví. Vlivy na lidské zdraví je potřeba vyhodnotit v rámci vyhodnocení vlivů na životní prostředí podle přílohy stavebního zákona. V posuzované věci však stěžovatel vlivy na lidské zdraví nehodnotil vůbec (ani v rámci vlivů na obyvatelstvo), a proto je tato argumentace zcela nadbytečná.

[68] Dle stěžovatele lze dále vlivy na lidské zdraví s ohledem na čl. 5 odst. 2 směrnice SEA vhodněji posuzovat u projektu, tedy u záměru. Na úrovni koncepce lze hodnotit vlivy na obyvatelstvo, případně lidské zdraví jako obecné a zpravidla nekvantifikovatelné dopady různých způsobů uspořádání území. Krajský soud a NSS se shodují v názoru, že posuzování vlivů na ovzduší a hlukovou situaci by mělo proběhnout na úrovni EIA a ne na úrovni SEA, protože ještě není rozhodnuto o přesném umístění záměrů (k tomuto stěžovatel cituje str. 34 napadeného rozsudku, na které je odkazováno na rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011 - 526), není tedy logické, aby bylo požadováno vyhodnocení na lidské zdraví v měřítku zpracování ZÚR. K této námitce považuje zdejší soud za nutné odkázat na své závěry uvedené v rozsudku ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011 - 526. V odstavci 102 a násl. tohoto rozsudku dospěl k závěru, že samo „*vymezení záměru nemůže mít vliv na stav ovzduší či hlukovou situaci v určité oblasti. Není totiž jisté, zda a jak bude takový záměr skutečně v budoucnu realizován, a to například i z důvodu překročení únosného zatížení životního prostředí, které bude zjištěno v rámci územního řízení a procesu EIA. Jinými slovy vymezení koridorů a ploch nadmístního významu v zásadách územního rozvoje se nemůže z povahy věci dostat do rozporu s imisními limity znečištění ovzduší či nejvyššími přípustnými hodnotami hluku. To na rozdíl od rozhodnutí o umístění stavby, které již míří k bezprostřední realizaci záměru, a tedy i k případnému zásahu do stavu ovzduší a hluku. (...) Je však třeba zásadně rozlišovat mezi zásadami územního rozvoje jako koncepcí a územním řízením jako realizací konkrétního projektu, neboť každá z těchto fází má odlišné nástroje regulace a jinou míru podrobnosti. Soud tak na jednu stranu nemůže přijmout tezi, že by se zásady územního rozvoje mohly dostat do rozporu s imisními limity znečištění ovzduší či s nejvyššími přípustnými hodnotami hluku. Na druhou stranu provedeným výkladem nemíní aprobovat přístup, který by na základě zásad územního rozvoje bez dalšího umožňoval umísťovat do nadlimitně zatíženého území další stavby, nebo který by v rámci motto „kdo dřív přijde, ten dřív mele“ umožnil umísťovat bez uvážení jakékoliv stavby až do naplnění maximálního stanoveného limitu nebo hodnoty, s tím, že ostatní stavby budou nerealizovatelné. Zde právě vystupuje do popředí role*

pokračování

zásad územního rozvoje coby koncepce, jež vyžaduje holistický pohled na věc. V průběhu pořizování zásad by mělo být koncepčně prověřeno, zda plánované záměry mají vůbec šanci být v budoucnu realizovány (např. i z pohledu budoucího zatížení území), a preventivně tak bránit vynakládání energie a peněz na projekty zcela nesmyslné, nerealizovatelné či (veřejnoprávně) nepovolitelné, nebo na projekty směřující k použití nezákonných praktik typu salami-slicing (salámová metoda). Na vymezování jednotlivých záměrů v zásadách územního rozvoje je tedy třeba nahlížet celostním způsobem, a to zvláště tehdy, je-li zamýšleno vícero záměrů v již dosti zatížené části území (imisemi, hlukem apod.). To jinými slovy znamená, že při stanovení požadavků na uspořádání a využití území a úkolů pro územní plánování ve vztahu k určitému záměru musí být zohledněna jak současná zátěž území, tak i veškeré plánované záměry, kumulace jejichž vlivů by mohla mít negativní vliv na ovzduší a hlukovou situaci v dané oblasti. V případě zjištění takových vlivů by měla být též koncipována přiměřená kompenzační opatření.“

[69] Z uvedeného nelze v žádném případě dospět k závěru, že posuzování vlivů na ovzduší a hlukovou situaci má probíhat na úrovni EIA a ne na úrovni SEA, jak dovozuje stěžovatel. Posouzení vlivů na ovzduší a hlukovou situaci (a i na lidské zdraví) musí proběhnout na obou úrovních, přičemž je evidentní, že se toto posouzení bude lišit z hlediska míry podrobnosti, neboť ZÚR jsou nástrojem koncepčním. Dokumentace posouzení vlivů záměru na životní prostředí (EIA) tedy bude bezesporu podrobněji posuzovat vlivy konkrétního záměru na životní prostředí než dokumentace posouzení vlivů koncepce na životní prostředí (SEA).

[70] Aby mohl stěžovatel koncepčně prověřit, zda mají plánované záměry vůbec šanci být v budoucnu realizovány, musí v rámci SEA celostním způsobem prověřit i vlivy těchto záměrů na životní prostředí, tj. musí zohlednit jak současnou zátěž území, tak i plánované záměry. V rámci posouzení vlivů koncepce na životní prostředí se pak stěžovatel musí zabývat veškerými hledisky stanovenými v příloze stavebního zákona, resp. v příloze směrnice SEA, tedy i vlivy na lidské zdraví. Pokud by evropský zákonodárce v rámci SEA nepožadoval vyhodnocení vlivů na lidské zdraví, jak tvrdí stěžovatel, neuváděl by takový požadavek o do přílohy směrnice SEA. Ačkoliv tedy příloha stavebního zákona nepožadovala explicitně vyhodnocení vlivů na lidské zdraví, stěžovatel byl povinen toto vyhodnocení v rámci vyhodnocení vlivů na obyvatelstvo provést v souladu s cílem a smyslem směrnice SEA.

[71] Stěžovatel dále uvádí, že mu není zřejmé, jaké jiné myslitelné vlivy by mohly přicházet do úvahy, pokud by byly vyloučeny vlivy na ovzduší a hluk. V prvé řadě je nutné konstatovat, že, jak již bylo uvedeno výše, vlivy na ovzduší a hluk nejsou vyloučeny z posuzování v rámci SEA. Při řešení otázky, co má být v rámci posouzení vlivů na lidské zdraví posuzováno, lze podpůrně vyjít z definice veřejného zdraví stanovené v zákoně č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Veřejné zdraví je v § 2 tohoto zákona definováno jako „zdravotní stav obyvatelstva a jeho skupin. Tento zdravotní stav je určován souhrnem přírodních, životních a pracovních podmínek a způsobem života.“ V rámci posouzení vlivů na lidské zdraví je tedy stěžovatel povinen posuzovat vliv ZÚR na zdravotní stav obyvatelstva.

[72] V části, kde je namítáno, že krajský soud v napadeném rozsudku (v části 10. a 11. Rozpor s předpisy na ochranu veřejného zdraví a na ochranu ovzduší) nesprávně a

nepřezkoumatelným způsobem posoudil právní otázku, že v důsledku zanedbání analýzy kumulativních a synergických vlivů by mohly být do ZÚR ne hospodárně zakotveny i záměry, které by se při vyhodnocení ukázaly jako nerealizovatelné je třeba uvést, že krajský soud v této otázce vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011 - 526), dle které by mělo být koncepčně prověřeno, zda plánované záměry mají vůbec šanci být v budoucnu realizovány (např. i z pohledu budoucího zatížení území), aby bylo preventivně zabráněno vynakládání energie a peněz na projekty zcela nesmyslné, nerealizovatelné či nezvolitelné. Zdejší soud nehledal důvodu se odchýlit od své konstantní judikatury, ze které koneckonců vyšel i krajský soud, a dospěl k závěru, že takové koncepční prověření součástí ZÚR být musí. Zda je SOKP záměrem realizovatelným z pohledu budoucího zatížení území nelze momentálně v důsledku nedostatečně zjištěného skutkové stavu (tj. kvůli zanedbání analýzy kumulativních a synergických vlivů popř. vlivů na lidské zdraví) posoudit. Je nutné dodat, že úvaha krajského soudu byla naprosto srozumitelná, přezkoumatelná a opřena o dostatek relevantních důvodů.

D) Aplikace § 60 odst. 7 s. ř. s.

[73] Stěžovatel kasační stížností brojí rovněž proti výroku II. napadeného rozsudku, má za to, že je dán důvod pro aplikaci § 60 odst. 7 s. ř. s., neboť jsou dány takové skutkové a právní okolnosti, ve kterých je možné spatřovat důvody hodné zvláštního zřetele. Postup podle § 60 odst. 7 je postupem výjimečným, a proto je třeba tohoto oprávnění užívat poměrně restriktivně, je-li to odůvodněno zvláštnostmi řešeného případu. Mělo by jít o důvody intenzivní a nepřehlédnutelné. Při zkoumání, zda jsou tu důvody hodné zvláštního zřetele, soud přihlíží zejména k poměrům majetkovým, sociálním, osobním a dalším všech účastníků řízení (přitom je třeba zhodnotit např. majetkové poměry nejen toho, kdo by náklady měl hradit, ale i toho, komu měly být hrazeny) a dále pak k okolnostem, které vedly k soudnímu uplatnění nároku, k postojům účastníků v průběhu řízení apod. Pro soud jsou tedy rozhodující především dvě oblasti, a to poměry účastníků (majetkové, sociální, osobní a další) a okolnosti případu (k tomu srov. JEMELKA, L., PODHRÁZKÝ, M., VETEŠNÍK, P., ZAVŘELOVÁ, J., BOHADLO, D., ŠURÁNEK, P. *Soudní řád správní*. Komentář. 1. vydání Praha: C. H. Beck, 2013, s. 455 - 456, nebo BUREŠ, J., DRÁPAL, L., KRČMÁŘ, Z., MAZANEC, M. *Občanský soudní řád*. Komentář. I díl. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2003, s. 555). Pokud má hradit náklady řízení stát, tak posouzení majetkových poměrů postrádá smysl. Nejvyšší správní soud rovněž neshledal, že by zde byly důvody natolik intenzivní a nepřehlédnutelné, aby bylo na místě využít výjimečného institutu dle § 60 odst. 7 s. ř. s. Jistě mezi ně nelze řadit důvody, které uvádí stěžovatel (většina námitek krajským soudem zamítnuta, totožná argumentace navrhovatelů ve více řízeních). Nelze totiž přehlédnout, že navrhovatelé poukazovali na nezákonnost napadené části opatření obecné povahy, čemuž krajský soud přisvědčil, když opatření obecné povahy v napadené části zrušil. Navrhovatelé měli ve věci plný úspěch, a proto měli nárok na přiznání náhrady nákladů řízení. Ta se vzhledem ke společnému zastupování všech navrhovatelů shodným zástupcem snižuje podle příslušných ustanovení vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“).

[74] S ohledem na výše uvedené má Nejvyšší správní soud za to, že k aplikaci § 60 odst. 7 v právě posuzované věci nebyl důvod. Krajský soud postupoval zcela správně, když přiznal navrhovatelům náhradu nákladů řízení proti stěžovateli v plné výši.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[75] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[76] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Navrhovatelé a), b) měli ve věci plný úspěch, proto jim zdejší soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti stěžovateli.

[77] Zástupce navrhovatelů a), b) v řízení o kasační stížnosti, Mgr. Vítězslav Dohnal, učinil jeden společný úkon právní služby, kterým je písemné podání soudu ve věci samé (sepis vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele za navrhovatele a), b)[§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu]. Podle § 12 advokátního tarifu, jde-li o společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob, náleží advokátovi za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snižená o 20 %. Zástupci navrhovatelů tak náleží odměna ve výši 4 960 Kč. Podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu náleží zástupci i náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení tak činí 5 260 Kč. Mgr. Vítězslav Dohnal je plátcem DPH. K nákladům řízení se tedy přičítá DPH v sazbě platné ke dni ukončení řízení o kasační stížnosti, tj. ve výši 1 104,60 Kč. Náhrada nákladů řízení tak činí 6 364,60 Kč.

[78] Výrok o náhradě nákladů řízení v případě osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože soud v dané věci osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil, rozhodl tak, že tato osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2014

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu